



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 358/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Horanským, advokátska kancelária, Staničná 1, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 64/2013 zo 14. januára 2014 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 45/2014 z 30. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 64/2013 zo 14. januára 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 45/2014 z 30. novembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“, spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Humenné (ďalej len „okresný súd“) proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) domáhal zaplatenia sumy 30 000 Sk spolu so zmluvnou pokutou z titulu kúpnej ceny za dodaný tovar, ktorá nebola žalovaným v lehote splatnosti uhradená. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 Cb 140/2001 z 29. júna 2006 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 11. februára 2008 (ďalej len „dopĺňací rozsudok“) a opravným uznesením z 24. februára 2012 (ďalej len „opravné uznesenie“) zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi sumu 2 479,20 Sk s 13 % úrokom z omeškania od 3. novembra 2000 do zaplatenia, 13 % úrokom z omeškania zo sumy 38 900 Sk od 3. novembra 2000 do 30. novembra 2000, 13 % úrokom z omeškania zo sumy 40 000 Sk od 3. novembra 2000 do 8. decembra 2000, 13 % úrokom z omeškania zo sumy 60 000 Sk od 3. novembra 2000 do 11. decembra 2000. Žalobu do výšky 27 520,80 Sk a do výšky 7 % úroku z omeškania zo sumy 38 900 Sk od 3. novembra 2000 do 30. novembra 2000, 7 % úroku z omeškania zo sumy 40 000 Sk od 3. novembra 2000 do 8. decembra 2000, 7 % úroku z omeškania zo sumy 60 000 Sk od 3. novembra 2000 do 11. decembra 2000 zamietol. Konanie týkajúce sa zmluvnej pokuty zastavil. Dopĺňacím

rozsudkom návrh žalobcu „čo do zaplattenia 20 % úroku z omeškania ročne zo sumy 27 520,80 Sk od 03. novembra 2000 do zaplattenia a čo do zaplattenia 7 % úroku z omeškania ročne zo sumy 2 479,20 Sk od 03. novembra 2000 do zaplattenia“ zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Cob 28/2012 z 20. marca 2013 zmenil rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom a opravným uznesením v napadnutej časti tak, že „žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 995,82 eur s úrokom z omeškania vo výške 18,15 % p. a. zo sumy 1 291,24 € od 03. novembra 2000 do 30. novembra 2000, zo sumy 1 327,76 eur od 03. novembra 2000 do 08. decembra 2000, zo sumy 1 991,63 eur od 03. novembra 2000 do 11. decembra 2000 a zo sumy 995,82 eur od 03. novembra 2000 do zaplattenia“, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obdo 22/2013 z 12. júna 2013 na základe dovolania žalovaného zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti, ktorou bol žalovaný zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi 995,82 € s 18,15 % úrokom z omeškania p. a. od 3. novembra 2000 do zaplattenia, a vec mu vrátil v zrušujúcej časti na ďalšie konanie. Krajský súd po vrátení veci na ďalšie konanie opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Cob 64/2013 zo 14. januára 2014, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom a opravným uznesením v napadnutej časti tak, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľovi sumu 223,43 € a návrh v sume 690,10 € zamietol. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením ako neprípustné odmietol.

3. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti predovšetkým uviedol:

„Uznesením dovolacieho NS SR sp. zn. 5 Obdo 221/2013 zo dňa 12.6.2013 bol zrušený prvý rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob/28/2012-515 z 20.3.2013 v napadnutej časti s tým, že dovolací súd bol toho názoru, že prvé rozhodnutie odvolacieho súdu trpelo vadou uvedenou v § 237 písm. f) O.s.p., nakoľko podľa neho bolo v napadnutej časti rozhodnutie nepreskúmateľné z dôvodu, že povinnosťou súdu je odôvodniť rozhodnutie spôsobom uvedeným v § 157 ods.2 O.s.p... Zároveň NS SR zaviazal odvolací súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s § 157 ods.2 O.s.p...“

Krajský súd v Prešove však nad rámec skutočnosti, ktorú mu uložil a vytkol dovolací súd... rozhodol tak, že bez akéhokoľvek dodatočného dokazovania, predvolania

navrhovateľa, na pojednávaní konanom dňa 14.1. 2014 celkom protichodne zmenil svoj pôvodný rozsudok v neprospech navrhovateľa s poukazom na ustanovenie § 220 O. s. p. V uvedenom rozsudku zo dňa 14.1.2014 však v jeho odôvodnení... nie je ani zmienka o tom, na základe akých nových dôkazov a dôvodov dospel k inému výroku, na akom, resp. aké konanie sa uskutočnilo dňa 14.01.2015, pričom sťažovateľ (v konaní na KS Prešov ako navrhovateľ) nebol na žiadne konanie predvolaný, nebolo mu doručené žiadne vyjadrenie odporcu, žiadny nový dôkaz či argument, a teda postupom súdu mu bolo odopreté právo na spravodlivý proces, právo zúčastniť sa pojednávania a vyjadrovať sa k dokazovaniu a k veci nanovo... rozhodovanej krajským súdom. Navrhovateľovi sa podarilo zistiť na internete, že Krajský súd v Prešove vo veci sp. zn. 3Cob/64/2013 zmanipuloval na deň 14.01.2014 pojednávanie, na ktoré však ani navrhovateľ... ani vtedajšia jeho právna zástupkyňa neboli predvolaní (ani o ňom neboli vyrozumení). Napokon... Krajský súd v Prešove sa v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 14.01.2014 o takomto konaní ani nezmiňuje. Hoci druhé rozhodnutie krajského súdu obsahuje meritórne úplne protichodný výrok... v porovnaní s prvým rozhodnutím krajského súdu, napriek tomu však v odôvodnení druhého rozhodnutia krajského súdu absolútne chýba a nedá sa zistiť, prečo došlo k absolútne protichodnému meritórnemu zvratu vo výroku druhého rozhodnutia krajského súdu (oproti prvému rozhodnutiu krajského súdu), a tým je druhé rozhodnutie krajského súdu nekonzistentne nepredvídateľné, nezrozumiteľné, nedostatočne odôvodnené a celkovo nepreskúmateľné a arbitrárne.

... V nadväznosti na uvedené... je zrejmé, že aj uznesenie NS SR 5 Obdo/45/2014 zo dňa 30.11. 2015, ktorým NS SR odmietol dovolanie žalobcu... trpí vadami a je nezákonné, pričom dovolací NS SR paradoxne v odôvodnení svojho rozhodnutia NS SR na str.10 a 11 odôvodnenia konštatuje, že pred dovolacím NS SR nevyšli nijaké vady vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p., teda údajne ani vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. (že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), hoci ako je zrejmé zo skutočností uvedených v predchádzajúcom odseku, tak takéto vady sa v súdnom konaní vyskytli a nachádzajú, čiže postupom súdu bolo porušené sťažovateľovo právo na spravodlivý proces.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol o porušení v záhlaví rozhodnutia označených

základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru, dodatkového protokolu a medzinárodného paktu postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby ústavný súd „podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde“ rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Cob 64/2013 zo 14. januára 2014.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie v záhlaví rozhodnutia označených práv postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom

a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ namieta postup krajského súdu, ktorý „protichodne“ zmenil svoj pôvodný rozsudok v neprospech sťažovateľa bez toho, aby mu umožnil zúčastniť sa pojednávania a vyjadriť sa k dokazovaniu a argumentom žalovaného, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom. Keďže najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol, pretože nezistil v postupe odvolacieho súdu vadu konania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces.

8. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

9. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie proti napadnutému rozsudku z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, teda v dovolaní namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol: „*Dovolateľ na vady konania vymenované v ust. § 237 ods. 1 O. s. p. pod písm. a), b), c), d), e), f), g) vo svojom dovolaní nepoukazuje a existencia týchto vád v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.*“

10. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ síce podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, avšak námietku porušenia jeho procesných práv v odvolacom konaní, ktoré napĺňajú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, v dovolacom konaní neuplatnil. Formálne preto využil účinný právny

prostriedok ochrany svojich práv ustanovený zákonom, avšak z materiálneho hľadiska uvedenú námietku v dovolaní neuplatnil. Zároveň sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že k nesplneniu podmienky využitia účinného právneho prostriedku ochrany práva došlo v jeho prípade z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Za daných okolností preto neprichádzal do úvahy postup ústavného súdu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (podobne napríklad I. ÚS 85/97, I. ÚS 89/97).

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd námietku porušenia označených práv sťažovateľa odňatím možnosti konať pred odvolacím súdom, ktorú sťažovateľ uplatnil po prvýkrát v konaní pred ústavným súdom, vyhodnotil podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú a z tohto dôvodu sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

13. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti, ako aj o návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2016